

szám.

Krebsz
Gyula,
Lámppl
Proco-
Andor,
Szent-
Péché

2-dik
itése:

Papp
Elek,
mémény

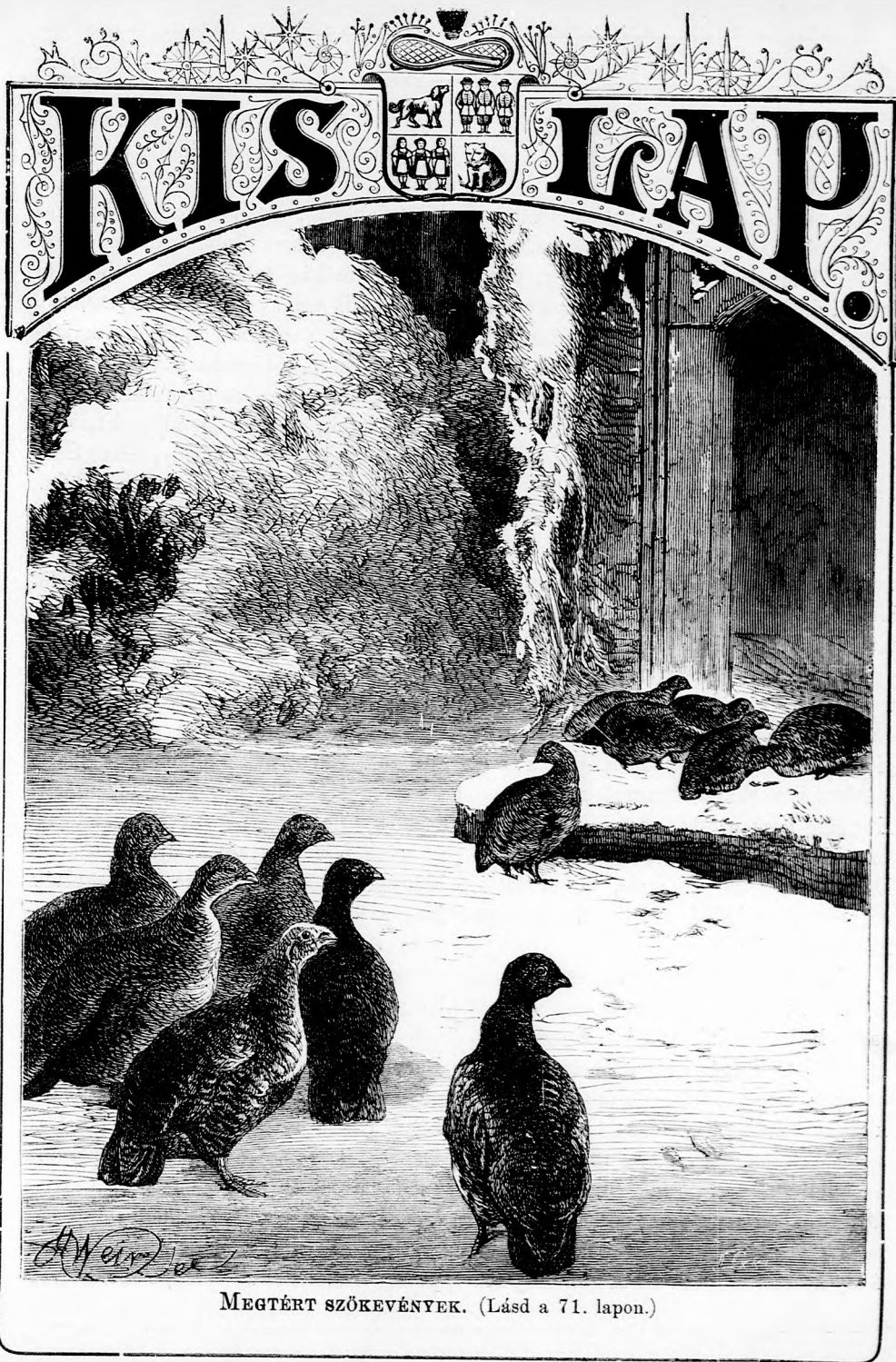
zámá-
kül-
lonka.
Fligl
andor,
la és
Jenő.

vára

ön és
t. —
sbur-
Olivia
Gyula
Mankó
t. —
henyi
stván
Wág-
t. —
ső 2
eddig
: 89

kis
si.

pület.
rsulat.

MEGTÉRT SZŐKEVÉNYEK. (Lásd a 71. lapon.)

XXII. kötet. 5. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1882. január 29-én.

KAKUK A FÉSZKEKBEN.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KZEKNEK a nem épen kellemes kalandoknak vagy talán csak az unalomnak volt-e következése, nem tudom, de másnap Károly nagy kegyesen rászánta magát, hogy hát ő is fog tanulni. Megjelent Sándorral és Ilonkával a tanuló szobában s azontul meglehetősen pontos is volt, csak hogy Dani bácsinak bizony meggyült a baja ezzel az új növényekkel, úgy, hogy sokszor nem tudta, szereti-e vagy haragudják reá. Mert Károly a tanuláznál is folyton rakoncátlan volt, nemcsak maga nem figyelt, hanem a többieket is zavarta, pajkos csinyeket követett el; de másrészt meg nagyon jól és gyorsan megtanulta, amit épen meg akart tanulni. Mihamar észrevette, hogy Sándorka, bár jóval fiatalabb és beteges, mégis sokkal többet tud, sőt még Ilonka is előbbre van sokféle ismeretek dolgában. Ez pedig bosszantotta, mert hiu és büszke volt. Hozzá fogott tehát a tanuláshoz és Dani bácsi szinte elámult, mikor látta, mily gyorsan halad a szilaj fiu, ha épen kedve van valamihez.

Máskülönben azonban egészen a régi maradt s új otthonában nem igen látszott ragaszkodni senkihez: a kis Zoltánkával ingerkedett, Ilonát bosszantgatta s csak a beteges Sándorkával szemben látszott kissé szelidebbnek, nyájasabbnak. Mintha sejtette volna, hogy míg a többiek keményen elítélték makranczoskodását, Sándor titokban vonzódott hozzá és kedvét találta az izmos, bátor, szép fiuban, kihez ő oly kevésbé hasonlított. Aztán meg Ká-

roly, valahányszor látta Sándort, akaratlanul elkomolyodott és sajnálta a beteges fiúcskát, ki nem vehet részt azokban a multságokban, melyek az egészséges gyermeknek annyi örömet szereznek, ki gyakran órákig csöndesen, szótlánul ül vagy fekszik s nagy fájdalmakat szenved, de soha sem panaszkodik, nem esik másoknak terhére, sőt igyekszik vidám arcot mutatni, mosolyogni, megnyugtadni mamáját, testvéreit, hogy ne aggódjanak miatta. Sokszor csodálkozott Károly, mikor Sándort bágyadtan, sápadtan látta fekvődni, hogy nem jajgat s nem siránkozik; részvétet kezdett érezni iránta s maga sem vette észre, de lassan-lassan egészen megszerette és akár egy egész órán át ült mellette, felolvasott vagy mesélt neki. Sándor pedig ilyenkor egészen boldog volt, s még inkább szerette a szilaj fiut.

Hanem a faluban, ott aztán veszett híre volt Károlynak s mindenki sajnálta a kedves jó Berkinét, hogy ilyen garázdafizkó került a házába. A cigányhistóriát az egész falu megtudta s ujjal mutattak Károlyra, ha valahol megpillantották. Még a jó öreg lelkészt is sokáig bosszantotta ez a csiny, Kormos néni pedig, no az szinte zöldült-kékült mérgében, valahányszor eszébe jutott. Meg is tartotta ígéretét, nem ment át többé látogatóba Berkiékhez és Rózsikát sem eresztette oda, mert Károly nem akart bocsánatot kérni. Hiába intette Berkiné szép szóval, Dani bácsi komolyan: Károly daczosan ismételte, hogy ha ő megbántotta Kormosnét, hát Kormosné is megbántotta őt, mert utczagyerkőcznek nevezte, szüleiről pedig tiszteletlenül szólt; ő tehát most

már
tegyen
ják, m
bátyj

E
mert
hely v
tehát
hagyt
dett le
sem ta
más já
töltött

E
magas
kertjét
lás hall
ben, ho
vele, r
kerti p
felkapa
kertbe.
gasból,
szembe
lyóval,

hittem,

ügy-é, f
nem esz

hamar
velem b

bizonyo
delmes
bácsi a

már csak azért sem kér bocsánatot, tegyenek vele, a mit akarnak; ha kívánják, megy ő mindjárt Budapestre a nagybátyjához és ott marad.

Ezt persze Berkiné nem akarta, mert jól tudta, hogy ott épen nem jó hely volna Károly számára. Igyekeztek tehát megkérlelni Kormos nénit, de ez nem hagyta magát s szegény Rózsika szenvedett leginkább miatta. Most már soha sem találkozhatott Ilonkával és Sándorral, más játszótársa pedig nem volt, egyedül töltötte a hosszú napokat.

Egy napon a kertben járkált, melyet magas falkerítés választott el a Berkiék kertjétől. Itt épen vig nevetés, szaladgálás hallatszott s Rózsika abban a reményben, hogy talán Ilonka van ott s beszélhet vele, nagy fáradsággal a falhoz vitt egy kerti padot, erre meg egy széket, aztán felkapaszkodott és átnézett a másik kertbe. De majd leesett ijedtében a magasból, mert Ilonka helyett Károly állt vele szemben, még pedig kezében nagy hó golyóval, melyet dobásra készen tartott.

— Jaj, te vagy! kiáltá Rózsika. Azt hittem, Ilonka van itt...

— És helyette az eleven sátánt látod, ugy-e, felelt Károly kacagva. No, ne félj, nem eszlek meg, sőt adok egy jó tanácsot.

— Mit?

— Azt, hogy menj le onnan mentül hamarabb, mert ha meglátja valaki, hogy velem beszélsz, megint bajod lesz.

— Oh, ugyan miért?

— Már azt nem tudom, de annyi bizonyos, hogy engem itt mindenki veszedelmes garabonczás diáknak tart; Dani bácsi azt mondja, kakuk vagyok a jó kis

madarak fészkeiben. Hát még a te nagy-nénéd, ugy-e? Az legalább is eleven ördögnek tart, hahaha!

— Oh, az igaz, sóhajtá Rózsika. Nénikém nagyon haragszik. De lásd, minek is tetted azt... most már nem szabad átjárnom hozzátok s ez nekem olyan nagy baj! Ezt pedig te okoztad.

— És te most szeretnéd, ha ott lennék, a hol a bors terem, ugy-e? szölt Károly nevetve, de mégis elkomolyodott kissé. — No, könnyen meg is eshetik, hogy egyszer csak hült helyemet találjátok.

— Mit, talán meg akarsz szökni? kérdé Rózsika bámulva.

— Meglehet, mert én ezt az unalmas életet itt sokáig ki nem állom.

— És hová mennél?

— Szeretnéd tudni? No persze, mindjárt meg is mondom neked. Azaz megmondom, ha talán te is szökni készülsz. Csodálom is, hogy már eddig meg nem szöktél. Hogy tudsz megmaradni annál a boszorkánynál?

— Az Istenért, hogy beszélhetsz így! kiáltá Rózsika egészen elhülve. Nénikém igen jó, habár néha kissé nagyon is szigorú. Aztán hogy gondolhatnék én szökésre? Nincs hová mennem, árva vagyok, senkim sincs.

Rózsika ezt majdnem könyezve mondta s Károly szinte megszánta, aztán vállvonogatva mondá:

— No hát nem is irigylem a sorsodat, Berki néni legalább nem olyan rossz.

— Mit, nem rossz? szölt Rózsika egészen fölhevülve. Ő a legkedvesebb, legaranyosabb néni a világon. Oh, én ugy szeretem!

— No's meglehet, igazad van, felelé Károly könnyedén. Hanem az a Dani bácsi, az valóságos emberevő szörnyeteg, ki nem állom sokáig.

— Talán haza mégy? Ugy-e még él a mamád?

— Él, él, szólt Károly elkomorodva s majdnem keserű hangon folytatá: De mit ér az nekem? Mamám elküldött ma-

gától, nem tudom miért s mikor kérdeztem, mikor megyek majd ismét haza, azt mondta, hogy majdcsak hosszú idő múlva, talán soha sem... Rajta kívül pedig, tudom, senki sem szeret a világon, senki sem gondol velem. No de én sem szeretek senkit s nem gondolok senkivel. Aztán megint visszakapta régi kedvét és nevetve mondá: Szegény kicsike! Hát én miattam

TÉLI MULATSÁG. (Lásd a 80. lapon.)

kell busan élned, mint valami elátkozott királykisasszonynak? Nem szabad átjönöd hozzánk? Lásd, itt veszedelem érhetné, hahaha!

— Oh, nénikém mindjárt megbékülne, ha bocsánatot kérnél tőle. Oh, tedd meg, az én kedvemért!...

— No persze, egyéb bajom sincs. Soha sem voltam barátja a bocsánatkérés-

nek; nem segíthetek rajtad, szegény elátkozott királykisasszony.

Ezzel otthagya a faképnél és hógolyókkal tovább vadászott a kert fáin didergő verebekre.

Bent a szobában pedig Berkiné és Dani bácsi épen ő róla beszélgettek.

— Valóban nehéz dolgunk lesz vele, szólt Berkiné; nem hittem, hogy szegény

(Folytatása a 70. lapon.)

kérdez-
háza, azt
lő mulva,
pedig, tu-
enki sem
etek sen-
Az tán
s nevetve
miattam

y elát-
hó go-
c fain
iné és
z vele,
egény

TÉLI MULATSÁG. (Lásd a 80. lapon.)

DAV

(Folytatás a 68. laphoz.)

anyjának annyira igaza legyen. Ugy látszik, ennek a fiúnak nincs szíve.

— Azt épen nem merném mondani, felelé Dani bácsi komolyan. Csakhogy makaacs, zárkozott és azt hiszem büszke is, e mellett pedig el van vadulva, rakoncátlan s a jó szót ép oly kevésbe veszi, mint a komoly dorgálást. De rendkívül ügyes és éles eszü.

— Ah, mit ér az, ha szívében nincs hajlam a jóra. Soha sem hittem volna, hogy lehessen valaki, a ki a mi csöndes, kedves házunkban jól ne érezze magát. Mi szeretettel fogadtuk, de úgy látszik, nincs foganatja.

— Hogy engemet nem szeret, az bizonyos, szolt Dani bácsi félig mosolyogva. Azt hiszi, hogy én ellensége vagyok. No hiszen, valami nagyon épen nem szeretem, az bizonyos, de mégis örömem telnék benne, ha jóra való embert nevelnék belőle. Ugy látom, hogy csak Sándorkát szereti kissé és Sándor is nagyon vonzódik hozzá. Ebből pedig azt következtetem, hogy Károly mégsem egészen érzéketlen. De mi ez?

A tornáczról nagy lárma és sivalkodás halla szott.

— Ez Zoltánka hangja, kiáltá Berkiné ijedten. Istenem, csak nem történt valami baja?

Kiszaladt s a lépcső alján eszméletlenül heverve találta Zoltánkát. Mellette sápadtan, meredten bámészkodva állt Károly s akárki is kitalálhatta, hogy ő okozta a kis fiucska szerencsétlenségét.

A kertből jött be szaladva, füttyörészve s nagyokat ugorva ment föl a lép-

csőn az emeletre. A kis Zoltánka pedig épen lefelé jött, kezében játékszereivel s midőn Károlyt rohanni látta, féltette játékszereit és így kiáltott:

— Vigyázz! kiütöd kezemből lovacskámát!

— Hát aztán? szolt Károly ingerkedve s megállott. Várj csak, majd leugrasztomén a paripádat, hogy egy szökkenésre lent lesz a lépcső alján.

És el akarta venni a falovacskát. De Zoltánka, ki különben nem szerette Károlyt, indulatosan kiáltá:

— Ne nyulj hozzá! Menj dolgozdra, nem akarok veled játszani.

— Ejnye te elbizakodott kis ficzkó, talán bizony azt hiszed, hogy én veled akarok játszani? Mindjárt meghúzom a füledet.

— Csak azt próbáld, felelt a kis fiu daczosan. Majd kikapsz...

— No várj, hát megpróbálok.

Igazán meg akarta-e húzni a kis fiu fülét vagy sem, én bizony nem tudom, de azt hiszem, kitelt volna tőle. Zoltánka minden esetre azt hitte, hogy megteszi, mert a mint Károly odanyult feléje, a kis fiu ijedt sikoltással menekülni akart; de mikor a lépcsőn lefelé szaladt, Károly megkapta. Zoltánka nagy erőfeszítéssel kiszabadítá magát, csakhogy a viaskodásban egyensúlyát elvesztvén, nagyot zuhant, legurult a meredek lépcsőn és lent ájul-tan terült el. Károly meghökkenve sietett utána s így találta őket ott a mama.

— Te tetted? kiáltá a mama, miatlatt a fiucska ölébe emelte.

— Én, felelé Károly halk, tompa hangon.

(Folytatása következik.)

A FARKAS ÉS A VADDISZNÓ.

— Állatmese. —

(Képpel a 76. lapon.)

ATÉL nagyon sokáig tartott, farkas koma már alig talált valami enni- valót s mérgesen járt-kelt a havas mezőn, éhes volt, mint a — no's, mint a farkas.

A mint így nagy kedvetlenül bolyong, találkozik a rókával, ki szintén nem valami nagyon jó kedvűnek látszott, mert nagyon éhes volt ő is. Elpanaszolták egymás- nak a bajukat s ekkor a róka így szólt:

— Tudnék én egy pompás falatot s ha te akarnád, farkas koma, olyan lakomát csapnánk, hogy egy hétre is elég volna.

— Hol van az a jó falat? Mi az? kérdé mohón a farkas

— Amott az erdőben tudok egy szép bizott vaddisznócskát, elég volna kettőnk- nek is. De tőlem fél, mert egy atyjafiát már elragadtam s ezért mihelyt meglát, elrejtőzik vermébe, még az orra hegyét sem dugja ki. De téged nem ismer, ha te szólitanád, bizonyosan előjönne.

— Akkor hát menjünk. Szörnyen éhes vagyok.

Elindultak s mialatt mentek, a róka így szólt:

— Tudod, majd együtt támadunk rá, ha előbuvik. Én hátra állok, hogy ne lásson és gyanuja ne támadjon; te aztán előlről ragadd torkon, én pedig hatulról ugrom reá. Ne félj, majd segítetek.

— Oh, akár magam is megbirkózom vele, szólt a farkas. Egy kis vaddisznócskával még mindig bírok, kivált mikor ilyen rettentően éhes vagyok. Akár a medvének is neki mennék.

Eljutottak a vaddisznó vaczkához. A róka egy fa mögé bujt, a farkas pedig nyá- jasan hívogatta a vaddisznót, mely meg is jelent s ekkor a farkas dühösen rárontott. De még hozzá sem ért, már ijedten föl- ordított. Mert biz az nem kicsi kövér vad- disznócska volt, hanem hatalmas vadkan,

mely a mire észrevette a farkas szándé- kát, borzasztó agyarával rögtön felhasi- totta ellensége mellét. A farkas felfordult, szó sem lehetett róla, hogy birjon a vad- kannal s a ravasz róka, mikor ezt látta, gyorsan elfutott.

A farkas véresen, jajgatva szintén menekülni igyekezett, de a vadkan jó da- rabon üldözte s még egy párszor belevágta agyarát, aztán megelégette és hazament. A farkas pedig aztán keservesen panasz- kodott egy vén farkasnak, hogy lett csuffá a róka miatt.

— Magadnak tulajdonítsd, miért voltál olyan balga, felelt az öreg farkas. Soha se kapj rajta, ha idegen egyszerre nagylelkűen osztozást kínál neked valami jó falatban, mert bizonyos lehetsz benne, hogy valami csalfaság lappang alatta. A ravasz róka tudta, hogy ő nem bir a vad- kannal, azt szerette volna, ha te öld meg, azért mondogatta, hogy csak afféle kicsi félénk vaddisznócska. Most okultál, jövőre majd meggondolod, mielőtt a más szavára belefogsz valamibe.

MEGTÉRT SZÖKEVÉNYEK.

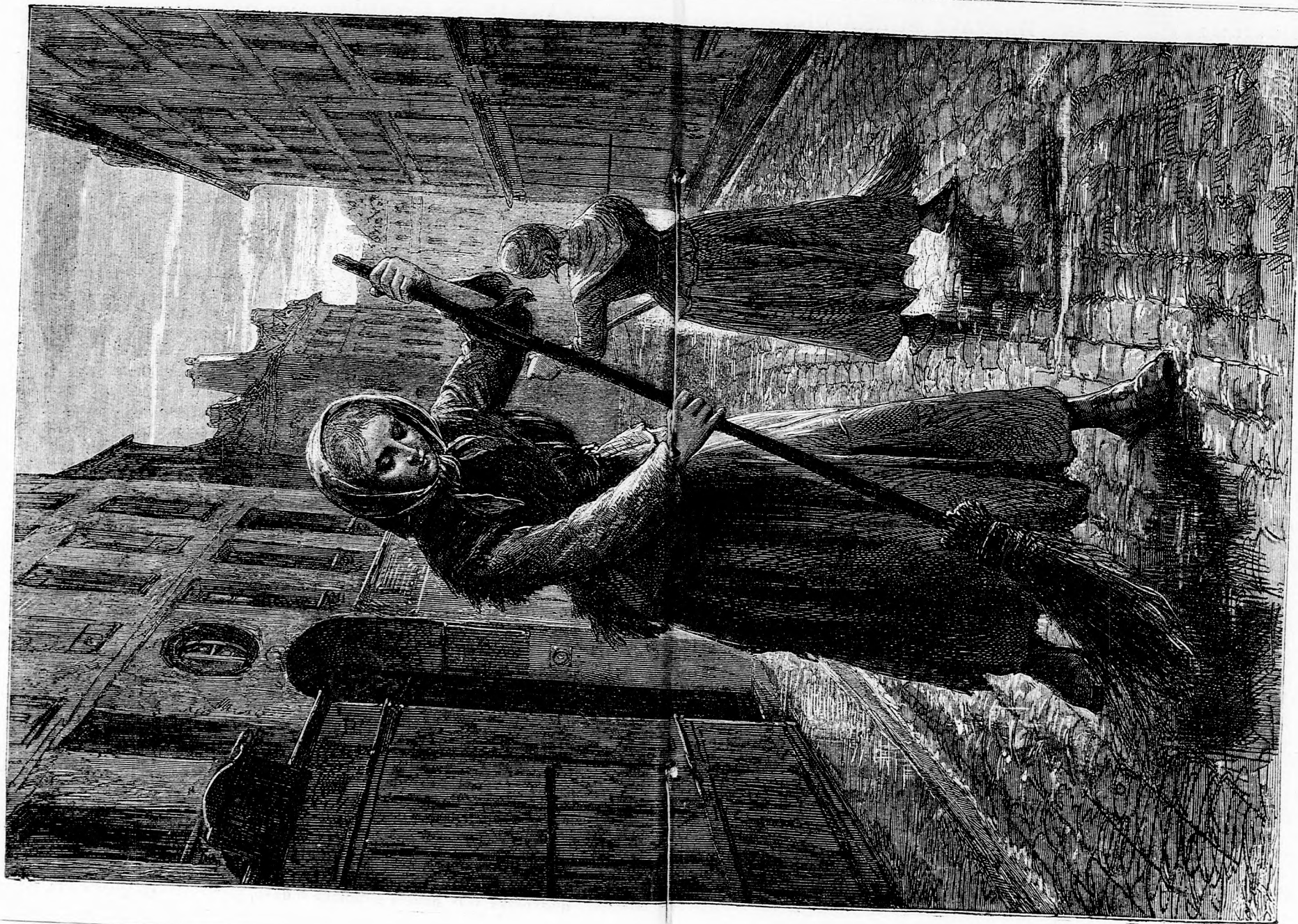
(Képpel a czimlapon.)

AKI az állatok életét, szokásait meg- figyeli, sok érdekes dolgot tapasztalhat. Sok adat bizonyítja, hogy nemcsak a fejlettebb állatoknak, minők a kutya, elefánt, majom, hanem még holmi kisebb szárnyasoknak is oly tulajdonságaik van- nak, melyeket többnek lehet nevezni pusztá ösztönnél; sőt majdnem azt is hinnünk kell, hogy az állatok egymás közt beszélni tudnak.

Egy jó ismerősöm, tapasztalt öreg vadász, beszélt el nekem ezt a kis esetet:

»Egy nyáron két egészen fiatal fogolymadarat sikerült elfognom s elha- tároztam, hogy kísérletet teszek meg- szelidítésükkel. Régebben is próbáltam, de hiába; most azonban nagy örömemre

(Folytatása a 74. lapon.)

HÁJNALI MUNKÁSOK. (Lásd a 74. lapon.)

(Folytatás a 71. laphoz.)

sikerült. A két fogoly olyan szelid volt, mint akármelyik tyukocska, szabadon járt-kelt az udvaron és nem szökött el.

De mégis korán örültem, mert őszkor, midőn kis foglyaim már nagyra nőttek, fölébredt bennök a vágy a szabadság után és egy szép napon eltűntek az udvarról. Hiába vártam, hogy visszatérjenek, — odamaradtak végképen, többé nem is hittem, hogy valaha lássam őket. Ebben azonban ismét csalódtam.

Az őszre nagyon kemény tél következett, rendkívül sok hó esett és magasan borítá a mezőket. Ilyenkor a szegény szárnyaş vad sokat bőjtől, nem talál enni valót. Az én szökevény foglyaim is éheztek, de nem sokáig. Egy napon, hogy az ablakon kitekintek, ott látom a két fogoly-madarat az ajtó előtt, a hol régente eleséget szoktak volt kapni. Eszökbe jutott visszatérni. Rögtön szórtam nekik jó magot s mohón szedegették föl; akár el is foghattom volna őket újra, de nem tettem. Hadd éljenek szabadon. Mikor jóllaktak, el is távoztak szépen.

Készen voltam rá, hogy szökevényeim többször is meglátogatnak. Nem is csalódtam, másnap ismét ott voltak az ajtó előtt, ámde nem csak ők ketten, hanem egész kis sereg, legalább tiz vagy tizenkettő. Egy részök félénkebben hátra maradt, de valamennyi ott állt, lesett, kétségkívül eleséget. Adtam is nekik, aztán elmentek bántatlanul és még sokszor visszatértek, mindaddig, míg a nagy hó el nem olvadt.

No's, hát hiszi-e, hogy az a két szelid fogoly beszélt, valósággal beszélt többi társaival? En hiszem, mert másképp nem is lehet. Először csak ők ketten jöttek s tapasztalván, hogy enni valót kaptak, közölték ezt társaikkal. Csak így magyarázható meg, hogy másnap már csapatostúl jöttek idegenek, kik ott a ház táján azelőtt soha sem jártak.◀

HAJNALI MUNKÁSOK.

(Képpel a 72—73. lapokon.)

MÉG alszik az egész város, az ablakok le vannak függönyözve, a boltok zárva s a legszorgalmasabb kis diák is még javában szendereg puha vánkosain, mikor a derengő hajnalban odakint az utcán már munkában fáradnak. És mikor a városi nép későcskén fölébred és kilép az utcára, már szépen rendben találja. Persze, a legtöbben észre sem veszik, mert nem látnak semmit.

Nem bizony, és épen azért dolgoznak azok, kik korán hajnalban fogtak munkához. Ha ők nem végezték volna jól dolgukat, mindenki azt mondaná:

— Jaj de piszkos, szemetes ma ez az utca!

Nagyobb városokban, hol annyi ezer meg ezer ember, kocsí, targonczás, terhes szekér fordul meg az utcákon, hamar összegyül a szemét és az bizon nem valami szép látvány volna, ha a pompás házak mellett szemétkben kellene gázolni. Azért hát nem is beszélék megvetőleg a szegény utcaseprőkről, kik szépen tisztán tartják az utcákat, piacokat, ami pedig nem is csekély munka. Akárhány kis leány próbált már egy-egy szobát kisöpörni s tudja, hogy már ez is ad dolgot; hát még egy hosszú utca, vagy egy nagy piac! Ilyen pedig sok van a városban.

Persze, valami nagy tudomány nem kell hozzá s elvégzik olyanok is, kik semmi egyébhez nem értenek. De amit végeznek, az mindenkinek hasznos, kellemes, mert a tisztaság mindig és mindenütt szükséges.

A szerény, szegény hajnali munkásokra tehát nagy szükség van s ők csekély bérért végzik munkájokat pontosan, türelmesen. Minden reggel újra kezdik; a hol egy nap elhagyták, ott másnap megint csak söpörgetnek s mi szép tiszta utcákon sétálgatunk.

A KIS ANDOR HAJÓCSKÁI.

— Beszélyke —

ZÉP nyár volt, mikor egyszer nagy utat tett a kis Andorka: Budapesten volt a mamával. Tudott is sokat mesélni arról, mit mindent látott a szép fővárosban s büszke volt rá, hogy ő már olyan nagy világot beutazott, kis pajtásai pedig figyelmesen hallgatták elbeszélését. Maga sem tudta volna hamarjában megmondani, mi tetszett legjobban ott a szép fővárosban: de mégis legszivesebben beszélt a hatalmas Dunáról és a nagy gőzhajókról, melyeken ő is járt, mikor kirándultak a mamával a gyönyörű Margitszigetre, a fővárosiak legszebb sétahelyére.

Órákig el tudta volna Andorka nézni a hajó gépezetének mozgását, aztán bámulta, hogy a hajóskapitány, ki fönt egy emelvényen járt fel s alá, mily pontosan tudta vezetni a hajót, mint teljesíték minden intését a kormányos, a gépész, a matrózok: ha szemben jött egy másik hajó és Andorka nagy ijedten azt hitte, hogy mindjárt összeütköznek s a vízbe fulnak mindnyájan. De a kormányos csak egyet-kettőt csavart a kormányrudon és a két hajó szépen elsiklott egymás mellett. Nagyon szép volt ez mind és Andorka mindjárt ott a hajón így szólt:

— Kedves mama, ha megnövök, én is hajóskapitány leszek.

De hát ez még messze volt s addig is, míg igazi hajón parancsolhatna, Andorka beérte egy játék-hajóval. Mikor a mamával egy játékos boltban voltak, megpillantott a polczon egy gyönyörű

hajócskát, árbozczokkal, kéménnyel, kerekkel, olyan igazi piczi hajócskát, mely szépen uszott a vizen. Ezt hozta haza Andorka vásáriának s pajtásainak büszkén magyarázgatta a hajó szerkezetét. Sokat játszottak vele az udvaron levő ugrókut medenczében, míg végre a hajócskának is az lett a sorsa, ami minden játékszernek: összetört.

Andorka roppantul busult kedves hajócskája veszedelmén. Nem is tudom, hogy vigasztalódott meg, ha egyszer Tóni bácsi azt nem mondja, hogy egyes összehajtogatással papirosból is lehet hajócskát készíteni, mely szintén elszikál a vizen és játéknak végre is eléggé jó. Mindjárt csinált is egy ócska ujságlapból vagy hatot s az egész családot megtanította a hajókészítésre. Csak maga Andorka nem ügyelt rá, hanem sietett egyik papirosnákkal próbát tartani, csakugyan uszik-e a vizen. Pompásan uszott.

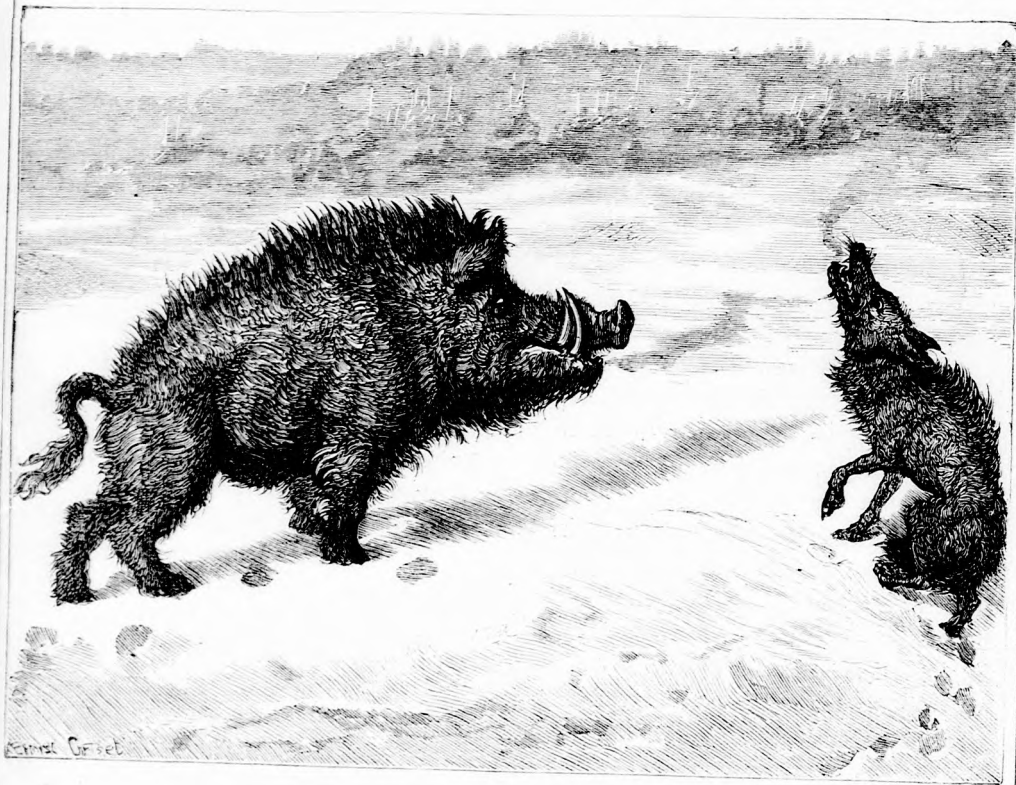
Azután hát Andorkának egész hajó-rajja volt. Voltak nagyobb hajócskái, melyeket elnevezett gőzhajóknak, a kisebbeket bárkáknak, az egészen kicsinyeket csónakoknak. Az ebédlő nagy asztalán játszott velök, nagy tengeri csatákat rendezett, nagy utazásokat körül az asztalon, persze csak szárazon. De hát játéknak így is nagyon tette és Andorka igen hálás volt Tóni bácsi e találmányáért.

Ez hát nagyon kitünő mulatságnak vált be és nem is lett volna semmi baj, ha a papiros nem volna olyan gyöngé portéka; vagy ha már a papiros olyan, legalább Andorka lett volna kissé rendesebb, gondosabb. De ő bizony meglehetősen rendet-

len kis vitéz volt, és nem tudott papiros-hajócskáira vigyázni. Lehullatta a földre, rátapostak s a szobaleány aztán kisöpörte, mint holmi haszontalan szemetet. Más-kor meg zsebébe dugta, megfedkezett róla s egyebet is gyűrt a zsebébe, úgy hogy a hajócska siralmasan tönkre ment.

Vagy pedig a mosdótálban vizen usztatta, amit a papiroscsónak persze csak kis ideig bír meg, különben elázik; de Andorka sokszor otthagya s mire visszatért, a csónak szétfoszolva mint rongy uszkált a vizen.

Ilyeténképen Andorkának mindun-

A FARKAS ÉS A VADDISZNÓ. (Lásd a 71. lapon.)

talán elfogytak a hajócskái, mindig zaklatta apát, mamát, testvéreit, a jó öreg nagyapát, sőt még a szobaleányt is, hogy csináljanak neki új hajócskát. De az apának bizony sokkal fontosabb dolga volt, mert ha ő reggeltől estig nem dolgozik a

hivatalában, Andorkának bizony nemcsak hajócskája, de még a sokkal szükségesebb ruhácskája sem lett volna meg. A mamának szintén tömérdek volt a dolga, hogy a háznál mindent rendben tartson; a nagyobb testvérek iskolába jártak s

nagyon sok tanulni valójuk volt. A szobaleánynak volt elég dolga takarítással, mosással, vasalással, azután meg nem is értett a hajókészítéshez. Nem maradt tehát más, csak a nagyapa. Neki, az igaz, nem volt valami sok dolga. Csöndes nyugalomban élte öreg napjait fiánál és unokáinál, olvasgatta a hírlapokat, sokszor pedig nem is olvasott, hanem csak úgy kényelmesen üldögélt és pipázgatott. A hamis kis Andorka jól látta ezt, azért hát végre nem is kérte a többieket, hanem mindig csak a jó nagyapához fordult, valahányszor elfogytak a hajócskái.

A nagyapa valóságos papiroshajógyáros lett. Nem mult nap, hogy Andorka egy-egy ócska hírlappal hozzá ne jött és ne kérte volna:

— Nagyapácska, csinálj nekem hajócskát!

De végre a legjobb nagyapa is bele un az ilyen mulatságba s egyszer, mikor Andorka megint ilyen kéréssel állt elő, a nagyapa így szólt:

— Nem, fiacskám, nem csinállok többet. Már legalább is szívat csináltam, kezd a dolog terhemre válni. Most már kérj meg másvalakit.

— Igen ám, nagyapácska, de mikor hiába kérem! Már próbáltam, de mindenki csak azt feleli, hogy nem ér rá, dolga van.

— N'os nekem is van dolgom, el kell olvasnom a hírlapomat.

— De nagyapácska, hiszen épen az imént mondtad a mamának, hogy nagyon unalmasok azok a hírlapok, nincs bennök semmi érdekes.

— Az mindegy ... azért mégis csak el kell olvasni.

— Jól van, hát megvárom, kedves nagyapa, míg elolvastad. De azután ugy-e csinálsz nekem hajócskát?

— Majd meglátjuk. Most engedj olvasnom.

Andorka meg volt elégedve, mert ha a nagyapa azt mondta: »majd meglátjuk«, az rendesen annyit jelentett, hogy teljesíti a kérelmet.

Várt tehát csöndesen. A nagyapa végre elkészült az olvasással és elővette a hajócskának szánt ócska hírlapot. De a helyett, hogy munkához látott volna, így szólt:

— Jöszte csak, barátocskám, beszélgessünk kissé. Hát az imént ugy-e azt mondtad, hogy az egész házban senki sem ér rá számodra hajócskát készíteni, csupán én magam, mert nekem nincs semmi dolgom. No's, de én tudok még valakit, a ki szintén nagyon jól ráér és a ki mindig készséggel teljesíti kívánságodat, mert maga busulna leginkább, ha valami ohajod nem teljesednék.

— Oh ez pompás! És ki az?

— Mindjárt megmondom. Csakhogy egy kis bökkenő van a dologban. Ez a valaki, a te legjobb barátod, nem tud hajócskát készíteni.

— Oh, hát tanulja meg! kiáltá Andorka.

— Ugy van, én is azt mondom, tanulja meg. Vagyis, mivel ez a valaki senki más, mint te magad, tehát, fiacskám, tanul meg.

— Mit ... én ... én vagyok az? kérde Andorka elhűlve.

— Természetesen. Neked még igen kevés dolgod van leczkével, tehát érkezésed van bőven és illő, hogy a játékokról magad gondoskodjál. Most pedig állj ide és figyelj, majd én megtanítalak hajócskát csinálni.

És a nagyapa, elővéve egy darab papiroost, szépen lassan hajtogatta össze, hogy a kis fiu figyelemmel kísérhesse. A hajócska csakhamar készen volt s a nagyapa kérdé:

- No's, tudod már?
- Nem igen.
- Csináljunk hát egy másikat.

Elővett egy másik darab papiroost s megint hajtogatta, szépen lassan.

- No's, most már tudod?
- Még nem egészen.
- Majd megtanulod, csak figyelj.

Hozzáfogott a harmadik hajócska készítéséhez, de Andorka, ki azt vette észre, hogy mentül tovább tart a leczke, annál több hajócska készül el, csöppet sem erőltette meg magát a figyelésben, hanem engedte, hogy a nagyapa csinál-gasson újabb meg újabb hajócskákat. De végre a nagyapa is észrevette a dolgot s mikor a harmadikkal elkészült, így szólt:

- Háromszor mutattam, ez elég. Most már próbáld magad.
- De én nem tudom . . . soha nem is fogom tudni.
- Csak te próbáld!
- De mikor nagyon nehéz!
- Azt még nem tudhatod, mert nem próbáltad. Mindent meg kell próbálni, csak aztán tudhatjuk, nehéz-e vagy sem.
- De én nem tudom megpróbálni sem.

Erre a furcsa válaszra a nagyapa levette szemüvegét, összeránczolta homlokát és olyan keményen nézett, hogy Andorka megijedt. Talán bizony meg is haragudott a jó nagyapa. Nem, haragudni épen nem haragudott, de a szokottnál komolyabban mondá:

— Mit is mondtál, kis barátom? Azt hogy nem tudod megpróbálni? Hm! Ez körülbelől azt jelenti, hogy nem akarod megpróbálni. És szabad-e a nagyapa számára azt felelni, hogy nem akarom? Kívánta-e tőled a nagyapa, hogy olyas valamit próbálj meg, amit meg nem bírsz? Tanuld meg, fiacskám, hogy próbálni lehet. Ha először nem sikerült, megpróbáljuk másodszor, harmadszor és végre is sikerül. Mikor egészen piczike voltál, azt hiszed, tudtál járni és szaladgálni? Ugy-e nem? Négykézláb másztál, azután mások segítségével megpróbáltál lábra állani, el is buktál akárhányszor, de végre mégis megtanultál járni s most ugy-e furcsa volna, ha soha meg nem próbáltad volna és örökké ülnöd vagy feküdnöd kellene? Arra is emlékszem, mikor még nem tudtál beszélni, csak gagyogtál s mi türelmesen tanítottunk; próbáltad szépen, egyik szót a másik után és most tudsz beszélni. Csakhogy bizony roszra használod a nyelvedet, ha azt mondog, hogy nem akarsz semmit megpróbálni.

Andorka nem tudott felelni, mert belátta, hogy a nagyapának igaza van. Végre aztán mégis megszólalt:

— Hát . . . kedves nagyapácska . . . hát megpróbálom . . . csak még egyszer mutasd meg.

— Szívesen. Nézd . . . először ilyen

zsandársüveget kell csinálni . . . így ni . . . aztán újra összehajtani, hogy megint ugyanolyan süveg legyen . . . így . . . aztán két oldalt felhajtani . . . széthuzni és készen van.

Andorka most már figyelt s megpróbálkozott a dologgal. A nagyapa igazgatta kezeit, közben pedig így szólt tovább:

— Meglásd, mindjárt tudni fogod . . . csak nem kell megijedni a kísérlettől. Senki sem boldogulhat ám, a ki meg nem próbálkozik a feladattal. Hajócskát csinálni csak játék, de ha azt akarod, hogy derék ember váljék belőled, majd sokkal nehezebb dolgokba is bele kell fognod, igazán nehéz leczkébe, sok fejtörést, munkát kívánó tanulmányokba. És ha valamire azt mondanád, hogy nem próbálsz meg, az emberek nevetni fognak rajtad, mások megpróbálják, boldogulni fognak, te pedig tudatlan, szerencsétlen ember maradnál. Ugy bizony . . . most próbáld magad, meglátom, figyeltél-e.

Andorka figyelt és mert a dolog csakugyan könnyű volt, néhány perc múlva egymaga elkészített egy hajócskát, épen olyan jól, mint a nagyapa. Szinte maga is csodálkozott, hogy sikerült, de aztán büszke is volt munkájára és örömmel kiáltá:

— Nagyapácska nézd, sikerült, megvan! Jaj de örülök, hogy megtanultam, most már magam csinálhatok, a mennyi csak kell.

— Én is örülök, mert ekkép most három hasznos dolgot tanultál meg, szólt a nagyapa.

— Hármát? Hogyan?

— Először is megtanultál hajócskát csinálni, amit te legfontosabbnak gondolsz, pedig ez a legkevesebb. Fontosabb a második leczke, melyet tanultál: hogy nem kell másnak terhére esni olyan dologgal, melyet magunk is elvégezhetünk. És végre legfontosabb a harmadik tanúság, hogy még ilyen csekélységhez is, minő egy papiroshajócska készítése, akarat és kísérlet kell. Reménylem, ezt nem felejtetted el, és ha majd komolyabb dolgokkal, nehéz leczkével fog kelleni megbirkóznod, megemlékezel arra a papiroshajócskára, melyet először készítettél kevés perczel az után, hogy nem akartad megpróbálni.

— Igen, kedves nagyapácska, ezentul bármily nehéz feladatra is azt fogom mondani: megpróbálom. És aztán meg is próbálom igazán.

A kis Andor csakugyan megtartotta szavát és nagy hasznát vette, mert mikor később iskolába került, soha sem ijedt meg a legnehezebb leczkétől nagy feladványtól sem, bátran nekifogott és csakhamar tapasztalta, hogy a mit az ember komolyan próbál, az többnyire sikerül is. Mindig első volt az osztályában s most olyan derék ifju, kit mindenki méltán szeret.

BETÜREJVTÉNY.

'	7	L	R	V	E
			v	E	E

Rejtett szó.

Völgy felett és hegy alatt
Mindig egy formán szalad.

Téli mulatság.

(Képekkel a 68. és 69. lapokon.)

NOSZA gyorsan a szabadba,
Fiúk, lányok egyaránt!
Repüljön a fehér labda
Alá, fölfelé, haránt.

Szedegessük, gyurogassuk,
Municziónk nagy legyen;
Mégis csínján dobogassuk,
Hogy nagyobb kárt ne tegyen.

S ha megverve az ellenség,
A játéknak vége van,
Ujra meglesz a békesség
S elszéledünk vidáman.

Aztán ellenség és barát
Mind egyenkint összegyül —
És megülve a harcz torát,
Játszik, tánczol emberül.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXII. köt. 2-dik szá-
mában közölt szórójáték megfejtése:

„Török-Szent-Miklós.”

Helyesen fejtették meg: Gyulay Honóra, Fischer Aranka, Rétay Sándor, Schönfeld Blanka és Márta, Strassburger Malvina, Olivia, Ungár Lujza, Szentirmay Béla, Hollós Dezső, Oberrecht Margit, Burger Ernő, Capelle testvérek, Krémer Mariska és Jóska, Sternberg Juliska, Guttman Vilma, Heray Andor, Grexa Gyula, Lámpl testvérek, Hoffmann Sándor, Petényi Ottó, Gaál Jenő (kinek az írása? F. b.) Schuller Arthur, Faragó Pista, Ferenczi Gizella és Sándor, Stankovits Jenni és Szilárd, Hazay Gyula, Lingauer Mariska, Pauer Károly és Miksa, Flesch Misi (nem illik olyan rongyos papirosdarobkákra írni levelet. F. b.), Kánitz Géza és Arthur, Tomka Satika, Bálint Lajos, Mellyes Irén, Silberkrauss Gizella és Róza (és nem Gizella és Róza Silberkrauss, mert így németül van. F. b.), Szász Kálmán, Grosz Frigyes, Strasser Valéria és Emma, Diósy Sarolta (a nevedet olvashatóan ird, mert így csak sejtem, hogy Diósy a neved. Voltaképpen így irtad: Diosoy. F. b.) Eisinger Géza.

A »KIS LAP« XXII. köt. 2-dik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték: Bródy Leonie, Vilma és Szeréna, Matlekovicz Róza, Peck Mariska, Preisich Kornél, Vigyázó Stefánia és Elemér, Hazay Gyula, Graus Aladár, Engel Ernő, Krausz Arthur, Fodor Antika, Ferenczi Gizella és Sándor, Löwinger Ludmilla, Fischer Mari, Cselley Béla, Flesch Misi, Szüllő Géza, Kanitz Géza és Arthur, Jeney Kornélia.

Kis Értesítő.**Jótékonyág.**

A szegény gyermek-kórház javára alakoztak még:

Procopius Gerda 1 frt. — Hinka Ilka és Mariska 2 frt. — G. Horváth Ilona 1 frt. — Petrovics Elek 1 frt. — Hirschler Margit 1 frt. — Schwarz Berta 1 frt. — Szarvas testvérek 1 frt. — Gajári Nelli és Stefi 2 frt. — Beck Lajos 1 frt. — Preisich Kornél 1 frt. — Liphay Sándor, Mariska és Póli 1 frt. — Bittó Pista és Gizella 2 frt. — Vigyázó Stefánia és Elemér 2 frt. — Fleischner Anna 1 frt. — Maurer Lipót 50 kr. — Polák Zsigmond 50 kr. — Raisz Hermina és Sándor 2 frt. — Jakabfy Lenke 4 frt. — Buhl Ida 1 frt. — Hevessy Klárka 1 frt. — Fisch Paula 50 kr. — Fisch Lajos 50 kr. — Adler Ernesztina, Mélanie és Stefanie 3 frt. — Brüll Lóri és Mór 2 frt. — Mellyes Irén 1 frt. — Sylvester Iluska 50 kr. — Ifj. Kolbe Nándor 1 frt. — Balogh Vilma 1 frt. — Zsitvay József 1 frt. — Míczy 1 frt. — Beck Marcel és Béla 5 frt. — Bickel Angela és Irén 2 frt. — S. F. B. 2 frt. 18 kr. — Korbuly Berta, Gyula, Dezső és Laczi 4 frt. — Bezerédj Alice és Géza 3 frt. — Csepreghy Emma és Szidike 1 frt. — Freund Irén és Imre 1 frt. — Ullmann Alice 3 frt. — Srányi Sári és Aurél 2 frt. — Goldberger Sándor 2 frt. — Dániel Elemér 1 frt. — A már eddig kimutatott 89 frt 70 krral együtt, összesen: 154 frt 38 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adokozókon.
Forgó bácsi.